

RISCU DE-A FI MARTOR

Motto: „Ce mă doare? mă doare faptul că toți proștii cred că pot să scrie o carte?” (?)

Cel mai trist lucru de pe lumea asta nu este faptul că ne îmbătrânesc părinții, ci copiii. Abia atunci pricepem cât suntem de fragili, neputincioși și efemeri...

Poetul și prietenul C.C. îmi reproșează (cu o discuție teatrală de invidiat): „Ce ai domnule, cu Gâdea, Valentin Stan și Ion Cristoiu, de te iei mereu de ei? Căci nu sunt băieți proști! Eu nu am spus (și nu voi spune) niciodată așa ceva. Dimpotrivă: sunt culti și inteligenți. Prestația lor (lipsită total de profesionalism) este jalnică, îndoielnică. Se vede treaba că banii lui Dan Voiculescu (pre numele său de turnător la securitate „Felix Motanul) sunt mai importanți decât deontologia în profesia de ziarist. Despre Valentin Stan, aș spune mai multe, dar eu nu sunt medic. Din păcate...

Ce (mai) este credința? „Credința constă în a crede atunci când este peste puterea rațiunii de a crede”. (Voltaire). Eu zic așa: credința este un har ce-l ai din naștere.

31 august 2008. Telefonc domnul M. C. – de altfel un om cultivat și cu o educație aleasă - îmi mărturisește că nu este de acord cu cele scrise de mine la adresa actorului Dan Puric. Îi spun că eu nu am nimic cu actorul Dan Puric ci cu misionarul biblic, salvatorul lumii și al creștinismului care se crede Dan Puric. Pentru că acele cuvântări sau conferințe susținute de Dan Puric nu pot fi altceva decât o dovadă de demagogie crasă și șarlatanism, totul susținut prin talentul actorului. Întrebarea este: ce urmărește Dan Puric prin aceste conferințe de prost gust și cine se află (oare?) în spatele lui? Alexandru Dumas scria cândva că „întreaga înțelepciune umană se rezumă la două cuvinte: așteptare și speranță”. Este trist, căci înțelepciune înseamnă, cred, și teamă, și tristețe și teama de moarte...”

De multe ori stau, cuget și-mi zic: Aș da orice să mai am 30 sau 40 de ani și să trăiesc în vremea lui Ceaușescu. Să fie, oare, vorba despre sentimentul îmbătrânirii? Tot ce se poate...

Prietenul Z.C. îmi împrumută cartea *Literatura română sub comunism* (!?) semnată de criticul literar Eugen Negrici. Nu mai spun că acest om nu-mi place deloc, dar titlul cărții este impropriu și ales anapoda: nu au aproape nicio legătură cu conținutul, articolele fiind, articolele fiind parcă, adresate în grabă și neterminate, nefinisate. Este o carte „gâfâită” – după cum bine scria și Mircea Iorgulescu într-un pertinent comentariu..

23 iulie 2008. În ziarul „Cotidianul”, domnul Sever Voinescu scrie despre aniversarea lui Andrei Pleșu ca despre aniversarea lui Nicolae Ceaușescu: „*Andrei Pleșu, prin talentul său uriaș, prin inteligența sa debordantă și prin irestibila-i seducție intelectuală, simțul dezvoltat al umorului, cultura asimilată până la a deveni prima natură, reflexul sănătos al totalității îi permite să ocupe, în fruntea simbolică a țării și în vârful nemuritor al Olimpului, poziția de Mare Om*”. Oare cui folosesc asemenea caracterizări, scrise, parcă, în grave crize diabetice? Domnului Andrei Pleșu, în niciun caz...

8, 9, 10 septembrie 2008. La TV, Valentin Stan, Mihai Gâdea și John Cristoiu, din ce în ce mai jalnici, mai circari, mai... Cu toate că, cei trei vor să pară serioși, profesioniști. Să-i vedem când, când o să iasă Președinte al României, Dan Voiculescu! Ptiu, drace!...

Scrie tânărul și talentatul critic Mihai Iovănel, în „Cultura” nr. 33, 2008: „*Față de persoana lui Mircea Mihăieș manifest o schizofrenie a cărei tranșantă mă surprinde și pe mine*”. Așa mă manifest și eu când vine vorba despre: Vladimir Tismăneanu, Doru Bușcu, Liviu Mihaiu, Ion Cristoiu, Valentin Stan, C.V. Tudor, Regele Mihai, Mihai Gâdea, Radu Duda, Cătălin Tolontan, Melania Medeleanu, Iosif Boda, Mădălin Voicu, Lupu Rednic și nevasta, Cristian Popescu-Piedone, Irinel Columbeanu și tat-su, Cristian Țântăreanu, Gabriel Cotabiță, Radu Tudor, Mihaela Tatu, Gianina Corondan, doctorul Cristian Andrei, Vali Vijelie, Mona Muscă, Bolcaș de la P.R.M., Teo Trandafir, Radu Mazăre, Mugur Ciuvică, Emil Constantinescu, Zoe Petre, Maria Cârmecei, Adrian Copilul Minune, Florin Salam, Dan Bursuc, Anda Adam, Emil Hurezeanu, Rodica Culcer, Cabral, Ioan Isaiu, Loredana Grozea, Lucian Avramescu, Oana Zăvoreanu și bineînțeleș, Mircea Mihăieș – publicistul, nu Mircea Mihăieș – criticul literar ...

* * *

Încălțită mai este și **Istoria** asta! Aflu că a doua soție a poetului Octavian Goga – Veturia a fost agent secret al Berlinului! Ea a urcat, de fapt, toate treptele ierarhiei de umbră a nazismului. Ea l-a slujit cu credință pe Hitler, către care l-a turnat pe toți: pe Carol al II-lea, pe mareșalul Antonescu și pe... Octavian Goga. De aici, cred, vine și morala după care femeia trebuie lăsată (totuși, și) la cratiță...

* * *

Joi, 11 sept. 2008. Cumpăr din întâmplare ziarul „Evenimentul zilei” și ce văd: scamatoarea TV Gianina Corondan are o rubrică proprie!??? În același număr semnează și Horia Roman Patapievici.

* * *

Oamenii de știință au ajuns la concluzia că viața nu a apărut pe Pământ! Din câte știu eu, nu avem nici un martor la apariția vieții și nici o dovadă că ea, viața, a avut și un început...

* * *

August-sept. 2008. Mai mult din curiozitate - flatat de frumusețea titlului – citesc romanul *Arta de a nu scrie un roman* semnat de Jerome K. Jerome. Este un roman post-modern în toată regula, scris în anul... 1893. Nu este un roman excepțional, dar, din punct de vedere al Teoriei romanului el rezistă timpului. Mai ales că noi am descoperit post-modernismul abia peste... o sută de ani de când prozatorul englez și publicat cartea...

* * *

Că școala românească este în impas, nu mai este un secret pentru nimeni! Salvarea ar putea veni tot de la marele Eminescu. Iată ce scria acesta în „*Timpu*” din 12 iulie 1880: „Școala n-ar trebui să fie o magazie de cunoștințe străine, ci o gimnastică a întregii individualități a omului: elevul nu e un hamal care-și încarcă memoria cu saci de coji ale unor idei străine, sub care geme, ci un om care **esercită** toate puterile proprii ale **inteligenței**, întărindu-și aportul intelectual precum un gimnast își împuternicește până-n gradul cel mai mare aspectul fizic, fie-n vigoare, fie-n îndemânare. Frumos spus, dar cine mai ține cont de ce spunea Eminescu?

* * *

13 sept. 2008. Termin de citit excelenta carte de interviuri – *Părintele Iustin Pârvu și moralitatea unei vieți câștigate* – realizată de poetul Adrian Alui Gheorghe cu, se înțelege – eminentul om al lui Dumnezeu care este părintele Iustin de la Schitul „0Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” de la Petru Vodă, jud. Neamț. Este un volum tulburător, care te poate schimba din temelii, dacă intri pe aceeași lungime de undă cu credința și divinitatea. Părintelui Iustin nu-i lipsește nici umorul fin: „*Preotul se*

comportă ca tot românul. Vrea să fie salariat, să trăiască bine și să moară pensionar”. Multe ar mai trebui spuse despre preoții de azi...

* * *

Nu știu câtă dreptate avea un fost președinte al S.U.A. – Abraham Lincoln – atunci când spunea: „*E mai bine să taci și să fii luat de prost, decât să vorbești și să confirmi că ești*”. Complicat, nu-i așa!

* * *

Dacă a adus ceva rău, Revoluția din '89, aceasta a fost uniformizarea claselor sociale. Dacă până atunci, profesorii, scriitorii, intelectualii erau, totuși, respectați, acum nu se mai întâmplă așa. Cunosco oameni care până în '89 nu au ieșit din sate, iar acum merg cu avionul sau cu limuzina! În comuna mea natală, în Consiliul local nu este niciun intelectual ci doar șoferi, tractoriști și alți șmecheri – dar niciun profesor sau inginer! Este rușinos și trist. Vă imaginați care ar fi fost destinul acestor oameni, dacă nu ar fi fugit Ceaușescu?

* * *

La urma urmei, destin este ceea ce ni se întâmplă în fiecare zi”. (?)

* * *

În vara lui 2008 am fost martori cu toții la decorația post-mortem a marelui romancier și disident rus Soljenițin, de către Președintele României – Traian Băsescu. Mie mi s-a părut un gest forțat, nelalocul lui. Ce legătură are mura cu prefectura? Nici una! Dacă această decorare ar fi avut loc înainte de 22 decembrie 1989, gestul României chiar ar fi fost unul curajos și de luat în seamă...

* * *

Sept. 2008. Citesc mereu cu plăcere revista „*Scrisul Românesc*” din Craiova, o revistă elegantă și serioasă. Numai că, dorind să aflu adresa redacției – ia-o de unde nu-i! Este prima (și ultima?) publicație care nu are adresă ci doar telefon. Așa minune nu se putea întâmpla decât în Craiova!

* * *

În revista „*Diagonale*” nr. 2, 2008, un domn pre numele său Marian Rădulescu, vorbind despre poetul Dumitru Pricop, afirmă că acesta, la anumite ocazii, nu recita din versurile sale, ci din alți autori: „*din Ion Panait, Paul Spirescu, Marin Ifrim, Cezarina Adamescu, Ionel Necula, Adrian Botez, Camelia Ciobanu*”. Inexact. Regretatul poet Dumitru Pricop recita doar din Eminescu, Esenin, Ion Panait, Gheorghe Istrate. Cât despre criticul Ionel Necula, regretatul poet nu avea cum să recite din opera sa datorită unicului motiv că acesta nu este poet. Iar Dumitru Pricop nu putea și nu avea cum să recite un eseu despre Cioran! Așa-i când te bagi unde nu-ți fierbe oala... imposturii.